

EMİNE GARDİYANOĞLU

**EVRENSEL
İŞARETLERİ
OKUMAK**

DESTEK YAYINLARI: 1192
KİŞİSEL GELİŞİM: 199

EMİNE GARDİYANOĞLU / EVRENSEL İŞARETLERİ OKUMAK

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2019 (2.000 Adet)
3. Baskı: Şubat 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-721-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

EMİNE GARDİYANOĞLU

EVRENSEL
İŞARETLERİ
OKUMAK

Kaleme aldığımız kitabımızda, uzun yıllar boyunca gerçekleştirdiğim spiritüel yolculukta yaşadıklarımla ilgili olarak edindiğim gözlemlerin bir kısmını elimden geldiğince paylaşmaya gayret gösterdim. Kitap spirittüellik yolculuğunda ilerlemiş kişilere uygundur.

Şifa olsun...

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ.....	13
AİLEM.....	15
LALELİ CAMİİ VE TERLİKLER.....	16
İKİNCİ ŞANS	19
HEP SON ANDA.....	21
BİR İNSANIN KOMPOZİSYONU	23
İLK ASTRAL SEYAHAT DENEYİMLERİ	26
YENİ TECRÜBELER.....	28
BİYOENERJİ ÇALIŞMALARINA BAŞLIYORUM	31
KADER	33
İLGİNÇ DENEYİMLER	35
MELEK YAŞLARI.....	38
BANA NE OLUYOR?.....	42
SONUÇ BÖLÜMÜ SİZİN ELİNİZDE	45
MERKEZİ KONTROLCÜLÜK	46
ENDİŞE ÇOĞALARAK ARTAR	49
KITLIK BİLİNCİ DE ATALARDAN.....	50
YALNIZLIK KORKUNUZU KABULE GEÇİN.....	52
GERİDE YOLCU KALMASIN	54

HAYATTA HİÇ TESADÜF YOKTUR.....	56
GENİŞLEYEN DAİRELER.....	59
KİMLER AYNALIK YAPAR?.....	61
İLAHİ PLANA UYUN.....	64
GEÇMİŞİ ÇOCUKLARINIZDA YAŞARSINIZ.....	66
İŞLERİNİZİ SAKİN VE DENGELİ YAPIN.....	67
ANNE ÜRETKENLİK, BABA BOLLUK.....	71
ERKEKLERİN KABULLENEMEME SORUNU.....	73
ÖFKE YÜKÜNÜ TAŞIMAK ZOR.....	76
DOĞRU CEVAP İÇİN DOĞRU SORU.....	79
ÇOCUKLAR KAÇ YAŞINDA OLURSA OLSUN AYNADIR.....	80
OLMADIK ZAMANDA ÇALAN TELEFONLAR.....	83
İLETİŞİM SORUNU.....	85
“PARA” KELİMESİNİ KULLANMAYIN BİLE.....	88
HAK KONUSUNDA HASSASIZ AMA.....	91
HAK ENGELLEME.....	93
ENDİŞEYİ KALDIRDIĞINIZDA DESTEK GELİR.....	96
BEN KİMİM, NEREDEYİM?.....	99
SOKAKTAN BAKMAK.....	108
İŞARETLERİ OKUMAYI DERİNLEŞTİRMEK.....	110
YALANLAR.....	113
İNSANLARDAN RAHATSIZ OLMAK.....	115
KADINLARIN KUAFÖR TERAPİSİ.....	118
YAPTIĞIMIZ YEMEKLER BEĞENİLSİN.....	120
KARŞIDA NE VAR?.....	123

BİRİNE ANLATIRSAM OLMUYOR!.....	126
ANDA YAŞAMAK.....	128
OLMAK İSTEDİĞİM GİBİ OLAMIYORUM.....	130
BEDENİYLE UĞRAŞMAK.....	132
ÇOCUKLARIN KONUŞMAMASI.....	135
İHTİYAÇ OLMAYAN ŞEYİ BİRİKTİRMEK.....	138
AL-VER DENGESİNİ KORUYUN.....	141
ALANINI KORUMAK.....	144
RENK TAKINTISI.....	146
KRİSTAL ÇOCUKLAR.....	148
KENDİNİ YORGUN HİSSEDİYORSAN.....	153
AFFEDEMEZSEN YOLUN UZAR.....	154
AKIŞA GÜVENMEK RABB'İNE GÜVENMEKTİR.....	156
UNUTKANLIK VE ÖFKE NÖBETLERİ.....	159
EVLATLARINIZ KİTAPTIR, OKUYUN!.....	161
EŞLEŞTİKLERİMİZ, YAYDIĞIMIZ ENERJİDEN KAYNAKLANIR.....	166
HER OLAY BİR TECRÜBEDİR.....	168
KONTROLCÜLÜKLE DE YORMAYIN.....	173
RÜYALARINIZDAKİ ANLAM.....	174
GÖZLERDEKİ RAHATSIZLIK.....	176
KARDEŞLERİN AYNASI.....	177
AİLE AĞACINDAKİ DURUMU FARK ETMEK.....	179
KADIN ÜRETKENDİR.....	180
YAPILAN İŞE KATILAN ENERJİ.....	183
AYNAYA BAKIN.....	186

PLAN NEDİR?	190
SAKİN SAKİN.....	193
AİLE İÇİ TEMİZLİKLER.....	197
TİKSİNME.....	202
İŞ DEĞİŞTİRME	203
KAÇAK	204
YARIM İŞLER.....	208
HİÇBİR ŞEY YAPMAK İSTEMİYORUM.....	210
ÇOCUĞUN EVE GEÇ GELMESİ.....	212
RUHUNUZUN SİZE YETİŞMESİNİ BEKLEYİN	214
HALE ÇEVİRMEK.....	217
KENDİNİZİ REDDETMEYİN.....	219
ASLA NASİHAT ETMEYİN	222
ÇOCUKLUK HAYALLERİNİZİ TAMAMLAYIN	224
ÇOCUKLARIN HAYALLERİ GENİŞTİR	227
KİRACIYIZ ASLINDA	229
İÇSEL SESİ DUY	233
KORKULARI TEMİZLEYİN.....	235
HERKESİN DOĞRUSU VAR.....	238
PERDELER KAPALI	240
KORUMA ALARAK YOLA ÇIKIN.....	242
KIRILAN ANAHTARLAR	244
BENİM MİSYONUM İŞARETLERİ OKUMAK.....	246
NET SORU SORAMAMA.....	248
KIRGINLIK LÜKSTÜR.....	249

KOZMİK BAĞLARIMIZI FARK ETME	251
FARKINDALIK EN BÜYÜK HEDİYE	253
YAŞAM ALANLARINIZA DİKKAT	255
SEVGİ HER YERDEDİR	258
AKSİLİK SANDIĞIN MESAJDIR	259
YEDİ GÜN, YİRMİ DÖRT SAAT DENGE	261
EGONUZLA HASTALIK BESLEMİYİN	263
UMUTSUZLUĞA DÜŞMEK	266
DUYGUSAL İLİŞKİLER	268
İLİŞKİ BİTTİĞİNDE HELALLEŞİN	270
HERKESİN HAVUZUNA DALMAYIN	272
HER GÖRDÜĞÜMÜZ BİZ DEĞİLİZ	276
ASIL ÖĞRETİ	278
KOŞTUKÇA ZAMANI YAKALAYAMAZSINIZ	280
HİSSEDİNCE NELER OLMAZ Kİ	282
EŞ MEVZUU	284
BİRKAÇ ÖNEMLİ NOKTA	287
KAPATIRKEN.....	291

GİRİŞ

Hoş geldiniz sevgili canlar. Kitabın girişinde çocukluğumdan bazı hatıralarımı sizlerle paylaşmaya niyet ettim. Kitabı yazmamdaki asıl amaç, yaşamım boyunca edindiğim bilgileri, tecrübeleri, farkındalıkları öncelikle evlatlarımla ve sesimizi ulaştırabildiğimiz herkesle paylaşmaktı. Anlatacağlarım kendi deneyimlerim ve gözlemlediğim olaylardır. En doğrusunu her zaman Allah bilir. Sizler de niyet ediyorum kendi deneyimlerinizi kaleme almaya başlayın.

Üç çocuk annesi, emekli bir öğretmen ve her şeyden önce tekâmül yolculuğunda ilerlemeye çalışan bir insanım.

Kendimi bildim bileli ortaya niyetler koyuyor, benim ve bütünün hayrınaysa gerçekleşmesi için çaba gösteriyorum. Bu hayat yolunda kimi insanların “çok zor” kimi insanların ise “heyecan verici” diyebileceği çok fazla tecrübeye sahip oldum. Lakin bana sorarsanız, henüz hiçbir şey bilmiyorum. Bilebildiklerim sınırlı ve bunları bana tecrübe edinmemi sağlayan Rabb’ime şükürler ediyorum çünkü “başardım, bildim, yaptım” dediğimiz şeyler esasen bizim yapıp öğrendiklerimiz değil, ilahi sistemin bizim için hazırladıklarıdır.

Bu kitabın hikâyesine gelince...

Oğlum Bülent Gardiyanoğlu, hayatımın kısa bir dilimini “bütünün hakkına hayır” olarak paylaşmamı istedi. Bu amaçla teşvik etti.

Bu hayat yolunu yürürken, bir noktada buluştuğumuz, aynı duyguda birleştiiğimiz ya da aynı titreşime geldiğimiz insanlara faydalı olmaya çalıştım. Bunlar genellikle yüz yüze iletişimle oldu. Demek ki artık satırlar aracılığıyla da bir şeyleri paylaşmanın zamanı geldi.

Mademki zaten biz bir şeyin sahibi, kaynağı değiliz, yaptığımız sadece ilahi sistemden gelen akışın önünü kesmeden, diğer insanlara da geçişini sağlamak, o halde bu kitabın da kendim ve bütünüün hayrına olmasına niyet ediyorum.

Kitabın satırları arasında kimi zaman kendi hayatımdan örnekler kimi zaman da bir şekilde yolumuzun keşittiği insanların yaşadığı hayat tecrübeleri ve sordukları “neden” sorularına ilişkin beraberce bulabildiğimiz bazı yanıtlar var. Dilerim ki aynı soruları soran ya da soru sormaya adım atanlara da faydası olsun.

Hayatımıza gelen insanlar bize aynalık yaparlar. Onlar sizin canınızı sıkmak, üzmemek, sevindirmek, mutlu etmek içi gelmemişlerdir. Bunların hepsinin kaynağı sizdedir zaten. Ancak onlar, bir ayna olarak bunu size göstermekle görevlidirler. Korkularınız, endişeleriniz, sevinçleriniz, dizginleyemediğiniz duygularınız ya da davranışlarınız... Hepsini için karşınıza çıkan aynaları iyi okumanız, işaretleri görmeniz ve dengeye gelmeniz gerekir.

İşaretleri görmemiz ve dengeye gelmemiz gerekir. Sizlere olayları farklı, çoklu bakış açısı ve yaklaşımlarla bütünü göstermeye yardımcı olmaya çalışacağım.

Bu kitapta sizlerle yapacağım yolculuğa hoş geldiniz.

Hatırlamaya, toparlamaya, bunları yazmaya ve bütünüün hayrına olmasına niyet ediyorum.

AİLEM

Annem Şefika, babam ise Raşit. Dedem Hacı Mehmet Sadık Osmanlı komiseriydi. Osmanlı döneminde Beyrut'ta komiserlik yaptı. Osmanlı Devleti Lübnan'dan çekilirken komiserler gemilerle kaçış yolculuğuna başladı. Annemin babası Hacı Sadık Efendi de bir gemiyle Kıbrıs'a gelmiş ve oraya yerleşmiş. Aslen Kıbrıslı olan Hacı Sadık dedemin babası İmam Ahmet Efendi, Girne camilerinde hocalık yapmış bir zattı.

Hacı Sadık Beyrut'tan ayrılırken anneannemi de yanına almıştı. Kıbrıs'a gelmişlerdi. Annem Şefika Hanım Kıbrıs'ta dünyaya geldi. Annem eğitimini tamamladıktan sonra babam Raşit Efendi ile Filistin'e gelin gitti. Filistin'de İngilizlerle savaş başladığı zaman annem bana hamileymiş. Göçmen olarak tekrar ata yurduna, Kıbrıs'a dönüş yapma kararını o aşamada almışlar.

Anne karnında Kıbrıs'a yolculuğum başladı.

Dokuz kardeşten biri olarak Kıbrıs'ta dünyaya geldim. Evimiz kalabalıktı ve bir sevgi yumağıydı. O kalabalığın içerisinde küçük bir çocuktum. Hep gözlemlerdim. Çok sessizdim, hiç konuşmadığımı söylerlerdi. Oysa sadece gereksiz yere konuşmuyordum. Bunun yerine izliyordum çevremi. Önce ailemi bir teleskoptan izler gibi izlemeye başladım. Sanki orada, içlerinde değil, uzaktan bakıyor gibi.

Bu gözlemleri yaparken, "Neden insanlar arasında konuşmuyorum?" sorusunun cevabını bulmaya çalıştım. Diğer çocukların aksine, kalabalıktan hoşlanmaz, çoğunlukla yalnız oynardım.

LALELİ CAMİİ VE TERLİKLER

“Zehra” adında bir komşumuz vardı. Zehra Teyze’nin kocası, İngiliz idaresinde askeri polisti. Vardiyalı çalışırdı ve dolayısıyla gece nöbetleri olurdu. Zehra Teyze’nin hiç çocuğu olmamıştı. Yalnız olduğu gecelerde korktuğunu söyleyerek annemden, benim kendisinde kalmamı rica ederdi. Annemin onay vermesiyle haftada üç gece Zehra Teyze’de kalmaya başladım. Fakat kalabalık bir ortamdan sessiz bir ortama gidince izleyecek, gözlemleyecek kimseyi bulamıyordum.

Zehra Teyze saat yedi gibi beni uyutur, sabah kahvaltımı yaptırır ve anneme gönderirdi. Bu gidiş gelişler bir yıla yakın sürdü. Bir gün Zehra Teyze, “Şefika Hanım, Emine’yi bana ver-sene, sende çocuk çok...” dedi.

Bunu duyunca, “Anne beni verme! Gitmek istemiyorum!” diyerek atıldım.

Annemin “Neden?” sorusuna o an cevap vermedim. Sonra annem tekrar sordu:

“Neden gitmek istemiyorsun? Seni verecek değilim. Sadece kalıp geleceksin. Bak, yardımcı oluyorsun...”

Çocukların çok bahanesi olur. Sabahları tereyağının ekmeğime bol sürüldüğü bir evdeydim.

“Zehra Teyze benim ekmeğime tereyağını çok az sürüyor...” dedim.

Aradan birkaç ay geçti. Zehra Teyze’nin hamile olduğu öğrenildi. Ev sevinç çığlıklarıyla doldu taştı.

Zehra Teyze beni seviyor, yine beni çağırıyordu. Hamile oluşuna bu kadar sevinilmesini anlamakta zorlanıyordum. Epey sonra neden sevindiklerini anlayabildim.

Sokakta olmayı severdim. O zamanlar çocuklar pek evde oynamazdı zaten. Kardeşimle sokakta oynar, gece de sokak lambasının altında çizgi roman okurduk.

Bir süre sonra benimle ilgili bir dedikodu ortaya çıktı ve hızla yayıldı:

“Emine, Zehra’ya gidip gelmeye başladıktan sonra oldu bu hamilelik. Oysa Zehra’nın çocuğunun olması imkânsızdı. Bu Emine’de bir şey var...”

Çocuk aklımla çok ciddiye almadım ama çevrenin tutumu da değişmeye başladı. O zamanlarda mahallede terziler vardı. Sabahları dışarı çıktığımda, oyuna başlayacağım sırada, kapıdan, pencereden sesleniyor, yanlarına yaklaştığımda, “Elbise kesiyoruz. Bize bir kolay gelsin der misin?” diyorlardı.

Canım sıkılıyordu. Tam oyuna başlayacağım sırada bunun için çağırmaları bana gereksiz geliyordu. Yine de içeri koşarak girip, “Kolay gelsin!” diyerek çıkıyordum.

Bir gün yan komşumuzda ağlama, çığlık sesleri duyduk. “Ölü öldü! Ölü öldü!” diyordu. Ölü nasıl öldü? Çok merak ettim, oyunumu bıraktım, koşarak gittim. Baktım ki ev sahibi eşini kaybetmiş yerlerde ağlıyor, ağıtlar yakıyor. Girişteki bir rahlenin üzerine oturdum. Oradan etrafımdaki insanları daha büyük görmeye başladım. Gelip geçenlerin ayaklarına bakıyordum. Her birinin ayağı bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Kendi ayağıma baktığım zaman da ayağımdaki terliklerin yirmi beş numara olduğunu fark ettim.

Eve geldiğim zaman ablama, “Ölünün karısı, karısı değil ki...” dedim.

Ablam kızdı:

“Sen kapı mı dinliyordun?”

Söylenmemesi gereken bir şey söylediğimi düşünerek sustum. Gerçekten de ölen, kadının nikâhlı eşi değildi.

Evimiz Laleli Camii'nin avlusuna bakıyordu. İç avluda abdest alanlar, namaz kılanlar vardı. Sokak oyunlarını seviyordum ama ezan sesini duyar duymaz, Osmanlı tarzı evimizin pencere genişliğine oturup camide abdest alanları izlerdim. Zeki Hoca'nın cemaate namaz kıldırmasına hayrandım. Toplu olarak mırıldandıkları dualara kulak verirdim anlamasam da. Zeki Hoca'nın “Semiallahü limen hamideh” cümlesi yüreğime nakşedildi.

İKİNCİ ŞANS

Dayım Şefik Suyolcu, festivallere, panayırlara cambazlar getirir, gösteriler düzenlerdi. Yine Türkiye'den bir cambaz ailesi getirmişti. Bizim evde konaklayacaklardı. Cambazın kızıyla aynı yaşıyordum. Yerde oynuyorduk. Nasıl olduysa evin büyük, devasa kapısı menteşelerinden çıktı ve üzerime devrildi.

Yerle kapı arasında kaldım. Başıma bir darbe aldığımı hatırlıyorum. Beni bir yatağa yatırdılar, buz torbalarıyla geceyi geçıştirdiler.

Yıllar sonra göz muayenesine gittiğim zaman, "Göz merceğinin arkasında leke var..." dediler. Başıma bir darbe alıp almadığımı veya trafik kazası geçirip geçirmediğimi sordular. Doktora hatırlamadığımı söyledim ama kapının üzerime düşmesi sonradan aklıma geldi. O an inandım ki bana ikinci bir şans verilmiş.

Konuşmayı pek sevmezdim ama iyi bir dinleyiciydim. Oda ma kapanır, yastıkları sıralar, elime cetvelimi alıp yastıklarla konuşurdum. İleriki hayatımda öğretmenlik mesleğini tercih edeceğimi bilmeden, karşımda öğrenciler varmış gibi yastıklarla konuşurdum:

"Sen oku. Olmadı sen oku... Tekrar çalış öyle gel!"

Ortaokula giriş için ücretli sınava girmem gerekiyordu. Paramız yoktu o zaman. Sınav parasını ailemden bir şekilde buldum. Kaydolup ertesi gün girdiğim sınavlarda başarılı oldum. Hep ucundan, son vagonu yakaladım.